

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci, rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Martiny Radkové, Ph. D., ve věci žalobce **M. R.**, bytem S. 777/1, T., zastoupeného JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem v Kolíně, Legerova 148, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje** se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2016, č. j. KUOK 42476/2016, ve věci bodového hodnocení řidičů,**

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Magistrát města Přerova (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím č. j. MMpr/160390/2015/DS/NO ze dne 16. 12. 2015 zamítl dle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000, o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), námitky žalobce proti provedení záznamu 12 bodů v registru řidičů ze dne 14. 5. 2015. Body byly žalobci zaznamenány na základě

rozhodnutí vydaných v blokovém řízení. Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného s odůvodněním, že:

- 1) se žalovaný nezabýval předloženými důkazními prostředky. Přílohou doplněného odvolání bylo rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje č. j MSK 49924/2014, ze kterého vyplývá, že je běžnou praxí posuzovat v řízení o námitkách proti záznamu bodů jednotlivé podklady z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů. Tato praxe vyplývá i z rozhodnutí jiných správních orgánů (př. Městského úřadu Písek). U krajských úřadů by dle zásady legitimního očekávání měla existovat alespoň obdobná praxe při posuzování obdobných věcí;
- 2) žalovaný posuzoval jen oznámení policie o spáchání jednotlivých přestupků, ta jsou však sama o sobě nedostatečnými podklady pro záznam bodů;
- 3) jednotlivé podklady jsou nezpůsobilé pro záznam bodů. Z rozhodnutí by měly být patrný údaje o osobě přestupce, místu a době spáchání přestupku, mělo by být jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou zákonnou povinnost porušil. Argument, že přestupce dal podpisem pokutového bloku souhlas nejen s tímto druhem projednání, ale i se správností takového rozhodnutí, je nesprávný, neboť od přestupce nelze očekávat znalost práva, tudíž nemůže za správnost rozhodnutí odpovídat. Jednání konkrétní osoby musí být v bloku popsáno jednoznačně a určitě, aby bylo nezaměnitelné s jiným jednáním. Pokutový blok není způsobilým podkladem pro záznam bodů zejména: v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti tehdy, je-li přestupkové jednání popsáno způsobem „rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)“, neboť jednoznačným porušením povinnosti je pouze překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci (mimo obec) s uvedením, že mělo být porušeno ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu či ustanovení § 18 odst. 3, případně ustanovení § 4 písm. c) téhož zákona; v případě porušení povinnosti nadržet za jízdy v ruce telefonní přístroj, je-li přestupkové jednání popsáno způsobem „telefonování za jízdy aj.“, neboť zákon o silničním provozu v § 7 odst. 1 písm. c) stanoví, že *„řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení“*, tudíž by mělo být z popisu jednání zřejmé, že přestupce tuto povinnost porušil za jízdy a dopustil se jí jako řidič, a že tedy pouze netelefonoval např. se sadou hands-free; není-li z pokutového bloku zřejmé, kde a kdy mělo k přestupku dojít; nejsou-li údaje na pokutovém bloku uvedeny čitelně a srozumitelně;
- 4) pokutové bloky série X č. X a série X č. X nesplňují požadavek dostatečné individualizace skutku, naproti tomu blok série X č. X ano, je tedy zřejmé, že i přes specifičnost blokového řízení a pokutového bloku samotného lze vydat rozhodnutí splňující zákonné požadavky;
- 5) pokutové bloky ze dne 1. 5. 2015, 16. 10. 2014, 22. 7. 2014, 28. 10. 2013, 19. 8. 2013, 24. 7. 2012, 21. 2. 2012 a 19. 8. 2011 jsou nezpůsobilé pro záznam bodů, neboť v nich přestupek není vymezen konkrétním, individualizovaným jednáním. Z bloků není bez důvodných pochybností patrné komu, kdy a kde a za jaký přestupek byla uložena pokuta v blokovém řízení, není uvedena kilometráž komunikace, ani jinak určeno přesné místo spáchání přestupku, proto není zřejmé, zda byl přestupek spáchán na soukromém pozemku či pozemní

komunikaci (a zda byl tedy správně aplikován zákon o silničním provozu), tím vyvstává i pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, který rozhodnutí vydal. Bloky obsahují strohé a zkratkovité formulace, jejichž nepřipustnost vyslovil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39. Skutek je v uvedených pokutových blocích vymezen slovy „rychlost v obci“, či pouze „rychlost“ nebo „R“, „telefon“, „telefonoval“, či „telefonování za jízdy“, což ani v jednom z případů nepopisuje jakékoliv porušení povinnosti řidiče. Tyto pokutové bloky dále obsahují chybnou právní kvalifikaci, a to: „18/4a či 18/3 z. č. 361/2000 Sb.“, „7/1c z. č. 361/2000 Sb“, přičemž dle právního názoru žalobce má být správně uvedeno: „§ 18 odst. 4“ (případně § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích“.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. K jednotlivým žalobním bodům uvedl, že:

- Ad 1) v rozhodnutí reflektoval veškeré odvolací důvody a vypořádal všechny námitky i důkazní návrhy, přičemž se vypořádal i s rozhodnutími jiných správních orgánů, na něž žalobce poukázal;
- Ad 2) z obsahu napadeného rozhodnutí vyplývá, že v řízení byly opatřeny posuzovány a hodnoceny jednotlivé pokutové bloky a bylo zjištěno, že oznámení o uložení pokuty těmito blokům odpovídají;
- Ad 3) všechny pokutové bloky v předmětné věci obsahovaly veškeré údaje potřebné pro záznam bodů, a to v podobě určité, srozumitelné a čitelné, což platí pro údaje o osobě přestupce i o spáchaném přestupku. Každý přestupek je popsán po stránce skutkové (časem, místem, konkrétním jednáním) i právní (kvalifikací přestupku, ustanovením upravujícím porušenou povinnost). V kontextu těchto údajů jsou všechny pokutové bloky srozumitelné a nesporné;
- Ad 4) zmíněné pokutové bloky vůbec nebyly podkladem pro záznam bodů;
- Ad 5) výtky vůči konkrétním pokutovým blokům vůbec neodpovídající skutečnosti, jakoby si je žalobce ani neprohlédl.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobci bylo dne 13. 5. 2015 doručeno oznámení správního orgánu I. stupně o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidičů spolu s výzvou k odevzdání řidičského průkazu. Žalobce podal dne 15. 5. 2015 proti záznamu bodů námitky, přičemž namítal, že přestupky nespáchal a domnívá se, že je ani spáchat nemohl, neboť byl toho času vždy na jiném místě. Správní orgán I. stupně opatřil pokutové bloky, na jejichž základě byla oznámení o uložení pokuty policejním orgánem učiněna, s výjimkou dvou pokutových bloků z let 2007-2009, které již byly skartovány. Po přezkoumání vyžádaných rozhodnutí správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 15. 7. 2015 námitky žalobce zamítl a provedené záznamy potvrdil. Toto rozhodnutí žalovaný zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně. Po doplnění podkladů správní orgán I. stupně opětovně rozhodnutím ze dne 16. 12. 2015 námitky žalobce zamítl. Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání, v němž uplatnil v zásadě shodné námitky jako v žalobě. Žalovaný dospěl k závěru o oprávněnosti provedených záznamů bodů, proto odvolání žalobce žalobou napadeným rozhodnutím zamítl.

Konkrétními námitkami žalobce v žalobě napadl následující pokutové bloky:

- a) ze dne 1. 5. 2015, č. X, série X, obsahující popis přestupkového jednání: „1.5.2015 v 7:35 hod Přerov - Lýsky - ul. U silnice č.p. 30, § 18/4 z. č. 361/2000 Sb., překročil rychlost v obci R 50/66/63, RZ X“. V kolonce „pokuta uložena za přestupek dle §“ je: „125c/1f4 zák. č. 361/2000 Sb.“
- b) ze dne 16. 10. 2014, č. X, série X, obsahující popis přestupkového jednání: „16. 10. 2014 v 8:50 hod Otrokovice, Kvítkovice, sil. I/49, § 7/1c z.č. 361/2000 Sb. RZ: X, držel za jízdy v ruce hovor. zař.“. V kolonce „pokuta uložena za přestupek dle §“ je: „125c/1f1 zák. č. 361/2000 Sb.“
- c) ze dne 22. 7.2014, č. X, série X, obsahující popis přestupkového jednání: „22. 7. 2014 v 8:40 hod, Napajedla prům. zóna, u Euro Oil, řidič držel za jízdy v ruce hov. zařízení, porušil § 7/1c z. č. 361/2000 Sb., RZ X“. V kolonce „pokuta uložena za přestupek dle §“ je: „125c/1f1 zák. č. 361/2000 Sb.“
- d) ze dne 28. 10. 2013, č. X, série X, obsahující popis přestupkového jednání: „28. 10. 2013 9:13 Citov u bývalého JZD, § 18/4 z.č. 361/2000 Sb., rychlost v obci 50/74/71.“ V kolonce „pokuta uložena za přestupek dle §“ je: „125c/1f3 zák. č. 361/2000 Sb.“
- e) ze dne 19. 8. 2013, č. X, série X, obsahující popis přestupkového jednání: „dne 19. 8. 2013 v 11:23 hod, D1, km 331, směr Ostrava, mimo obec Kujavy § 18/3 z.č. 361/2000 Sb. R 130/161/159, RZ X“. V kolonce „pokuta uložena za přestupek dle §“ je: „125c/1f4 zák. č. 361/2000 Sb.“
- f) ze dne 24. 7. 2012, č. X, série X, obsahující popis přestupkového jednání: „24. 7. 2012 10:00 D2, km. 48, sm. Bratislava, mobil v ruce u ucha při řízení, § 7/1 c z.č. 361/2000 Sb.“
- g) ze dne 21. 2. 2012, č. X, série X, obsahující popis přestupkového jednání: „21. 2. 2012 15:55, I/55, § 7/1c z.č. 361/2000 Sb. EuroOil sm. Otrokovice. Řidič držel za jízdy v ruce hovorové zařízení“.
- h) ze dne 14. 8. 2011, č. X, série X, obsahující popis přestupkového jednání: „19. 8. 2011 09:04 hod D1 km 217, směr Vyškov, § 18/3 zák. č. 361/2000 Sb., překročení rychlosti R 130/146/141 km/h“.

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud ve věci bez jednání.

Ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů žalobce považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné, přičemž každý žalobní bod je způsobilý projednání v té míře obecnosti, ve které byl formulován. Míra preciznosti žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit.

Namítal-li proto žalobce v úvodu nereflexivní odvolacích námitek žalovaným a nezabýváním se předloženými důkazními prostředky, aniž by konkrétně uvedl, které

odvolací námitky zůstaly nevypořádány a které navrhované důkazy zůstaly žalovaným opomenuty, nejedná se o dostatečně konkrétní žalobní bod. Krajský soud tudíž nemůže než obecně konstatovat, že žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí odvolacími námitkami žalobce vůči nedostatkům rozhodnutí správního orgánu I. stupně zabýval, přičemž vypořádání těchto námitek je obsaženo na str. 2 až 7 napadeného rozhodnutí.

K žalobcem předloženému rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a dalších správních orgánů se žalovaný v napadeném rozhodnutí vyjádřil na str. 7, kde zcela přiléhavě vytknul žalobci, že tento nijak nespecifikoval, které konkrétní skutečnosti by měly být s předkládanými rozhodnutími jiných správních orgánů porovnávány.

S ohledem na skutečnost, že žalobce namítal porušení zásady ochrany legitimního očekávání také v žalobě, uvádí krajský soud následující: Zásada ochrany legitimního očekávání, jejímž atributem je rovněž zásada ochrany očekávání jednotnosti v rozhodování správních orgánů, je formulována v § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř.“), tak že *správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkové shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.*

Správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (případně i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Předně lze proto uvést, že žalobce se v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně stěžil mohl dovolávat uvedené zásady, odkazoval-li v podání ze dne 10. 12. 2015 na tři rozhodnutí jiných správních orgánů v téže agendě. Zejména je však třeba uvést, že žalobce se uvedené zásady dovolával především proto, aby akcentoval povinnost správních orgánů nevycházet v řízení o námitkách proti záznamu bodů toliko z oznámení o spáchání přestupků. Ze shora uvedeného obsahu správního spisu je však zjevné, že tato námitka nemá opodstatnění, neboť již správní orgán I. stupně opatřil pokutové bloky, které následně jako podklady svého rozhodnutí použil a podrobně hodnotil (viz str. 3-9 rozhodnutí). Poté tak učinil i žalovaný na str. 2-6 žalobou napadeného rozhodnutí. Správní orgány tedy postupovaly zcela v souladu s požadavky žalobce a v řízení dle § 123f zákona o silničním provozu neomezily přezkum výhradně na oznámení o uložení pokuty za přestupek.

Správní orgán I. stupně ostatně opatřoval předmětné pokutové bloky nad rámec nutného. Zda je třeba doplnit správní spis o vydané pokutové bloky, či jiná rozhodnutí, je totiž vždy třeba posuzovat individuálně v závislosti na kvalitě uplatněných námitek. Z konstantní judikatury NSS přitom vyplývá, že povinnost správního orgánu vyžádat si pokutový blok v daném typu řízení, obsahuje-li oznámení o přestupku potřebné náležitosti, nastupuje pouze v případě konkrétního tvrzení žalobce, které je způsobilé vzbudit důvodné pochybnosti o správnosti provedeného záznamu v registru řidičů. V rozsudku ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011-74 NSS s odkazem na dřívější rozsudek ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As

39/2010-76, publ. pod č. 2145/2010 Sb. NSS, NSS uvedl: „...oznámení o uložení blokové pokuty není nezpochybnitelným důkazem o tom, že řidič přestupek spáchal. V případě, že se v řízení vyskytnou pochybnosti o údajích zde zaznamenaných, je nutné vycházet i z dalších důkazů. Nejvyšší správní soud však dále zdůrazňuje, že tyto závěry nelze chápat tak, že ke zpochybnění údajů oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, které zakládá povinnost správního orgánu vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, dochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jej není vědom. Je totiž třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy.“ Žalobce však v námitkách proti záznamu bodů toliko obecně konstatoval, že se přestupků nedopustil, neboť se vždy „nacházel jinde“, aniž by uvedl jakékoli skutečnosti toto tvrzení konkretizující. Krajský soud má tudíž za to, že v posuzované věci nebyl správní orgán I. stupně, neměl-li sám jiné pochybnosti, povinen pokutové bloky vyžadovat, a když už tak jediné k ověření skutečnosti, zda jsou tyto bloky podepsány obviněným z přestupku. Teprve v odvolacím řízení žalobce začal namítat nedostatky v obsahových náležitostech použitých bloků, čímž již zřetelně také opustil svou původní verzi, že se přestupků vůbec nedopustil.

Pokutové bloky z let 2009-2011, jakož i pokutový blok ze dne 21. 2. 2012, bylo ostatně zcela nadbytečné opatřovat a hodnotit, neboť body zaznamenané na jejich základě se na celkovém součtu 12 bodů, které vedly k pozbytí řidičského oprávnění žalobcem, již nepodílely, jelikož byly v Centrálním registru řidičů automaticky odečteny po uplynutí času dle § 123e zákona o silničním provozu (v podrobnostech viz také výpis bodového hodnocení řidiče obsažený ve správním spise správního orgánu I. stupně).

Dále krajský soud považuje za nutné připomenout, že zásada ochrany legitimního očekávání je v citovaném § 2 odst. 4 s. ř. upravena rukou v ruce se zásadou individuálního posouzení věci. Rozhodnutí, jehož se žalobce dovolává, by tudíž mělo být, co do skutkových okolností, obdobné jeho případu. V rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014 však byly předmětem hodnocení správního orgánu pokutové bloky, jimiž byly uloženy řidiči vozidla pokuty výlučně za překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, zatímco v posuzované věci byl žalobce sankcionován i za jiná přestupková jednání, tudíž aplikace zásady ochrany legitimního očekávání byla pro absenci totožnosti skutkových okolností vyloučena. Pro úplnost soud dále uvádí, že názory Krajského úřadu Moravskoslezského kraje byly překonány rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39 (viz níže), o jehož existenci ostatně žalobce zřetelně ví, neboť na něj v žalobě sám odkazuje. Rozhodnutí Městského úřadu Písek ze dne 19. 1. 2015, č. j. MUPI/2014/34902/CH-nám.BH/3, které rovněž žalobce připojil k žalobě hodnotí obsahové náležitosti bloku, jímž byla uložena pokuta za přestupek spočívající v nepřipoutání bezpečnostním pásem, což se netýká posuzované věci.

Krajský soud tudíž shrnuje, že žalobní námitka, že žalovaný nevycházel při vydání rozhodnutí z pokutových bloků, se zcela míjí s obsahem správního spisu,

a zásada ochrany legitimního očekávání byla žalobcem zcela nesprávně aplikována. Žalobní body 1 a 2 jsou tak v celém rozsahu nedůvodné.

V řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda deliktní jednání, které je v rozhodnutí popsáno, spočívá v porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému deliktnímu jednání dle přílohy k zákonu o silničním provozu. Nelze však s ohledem na zásadu presumpce správnosti aktů orgánu veřejné moci akceptovat právní názor, že v řízení o námitkách podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu se přestupci opětovně otvírá prostor pro uplatnění jakýchkoliv námitek, které mohl uplatnit v řízení o přestupku.

Námítky žalobce proti konkretizaci skutků a formulaci právní kvalifikace přestupkových jednání v pokutových blocích (žalobní bod 3) byly vzneseny ve zcela obecné rovině, tj. jako výčet typových nesprávností bez vztahu ke konkrétním pokutovým blokům. Krajský soud proto toliko stručně uvádí, že za lichou považuje námitku absence výslovné zmínky o tom, že žalobce porušil stanovené povinnosti za jízdy a v postavení řidiče. Ve všech pokutových blocích, v nichž byl žalobce pokutován za manipulaci s telefonem, je výslovně uvedeno, že se tak stalo za jízdy, či při řízení. Případné tvrzení, že byl žalobce v posuzovaných případech v postavení spolujezdce, nikoli řidiče, popřípadě tvrzení, že se v době silniční kontroly nacházel s vozidlem mimo pozemní komunikaci, mohla být relevantní toliko v samotném blokovém řízení, kde by zajisté vedla žalobce k tomu, že by předmětné bloky vůbec nepodepsal a s vyřízením věci v blokovém řízení nevyslovil souhlas. Principiálně je třeba dále odmítnout námitku, že v předmětných blocích jsou přestupková jednání nedostatečně identifikována co do místa spáchání přestupku, neboť případná nepřesnost v označení místa spáchání přestupku nemůže mít vliv na skutečnosti posuzované správním úřadem v řízení o námitkách proti záznamu bodů. Nedostatečně konkrétní vymezení místa spáchání přestupku může mít v některých případech sice vliv na právní kvalifikaci skutku, ta však v řízení o námitkách proti záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče nemůže být úspěšně namítána.

Pouze pro úplnost a nad rámec nutného odůvodnění krajský soud uvádí, že místo spáchání přestupku je v předmětných blocích konkretizováno zcela dostatečně (Otrokovice, Kvítkovice, sil. I/49, Napajedla prům. zóna, u Euro Oil, EuroOil sm. Otrokovice, D1 km 217, směr Vyškov, Citov u bývalého JZD, D1, km 331, směr Ostrava, mimo obec Kujavy, Přerov - Lýsky ul. U silnice č.p. 30, D2, km. 48, sm. Bratislava), je tedy vždy zjištělné, zda se žalobce přestupku dopustil v obci či mimo obec, zjištělné je i bližší vymezení místa v obci („prům. zóna, u Euro Oil“, „Citov u bývalého JZD“, „Přerov - Lýsky ul. U silnice č.p. 30“), případně na dálnici uvedením kilometráže a směru jízdy („D2, km. 48, sm. Bratislava“, „D1, km 331, směr Ostrava, mimo obec Kujavy“). Žalobní bod 3) je tudíž nejen zcela obecný, ale také argumentačně lichý.

Nedůvodný je rovněž žalobní bod 4), neboť pokutové bloky č. X a X nebyly v posuzované věci vůbec použity. Namítal-li žalobce jejich existenci jako ukázk

toho, že některému z policistů se podařilo pokutový blok vyplnit způsobem z pohledu žalobce bezvadným, pak krajský soud připomíná žalobci, že soudům rozhodujícím ve správním soudnictví je svěřena ochrana veřejných subjektivních práv osob, nikoli stráž nad dokonalostí úkonů správních orgánů. Nelze proto dovozovat nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí z pouhého porovnávání správních aktů vydaných různými správními orgány a vyhodnocování toho, kterému policistovi se podařilo nejpodrobněji vyplnit pokutový blok.

K námitkám vůči konkrétním pokutovým blokům krajský soud uvádí:

Výtka, že právní povinnost, kterou měl žalobce porušit, je specifikována vadně jako „§ 18/4, popř. § 7/1c) z. č. 361/2000 Sb.“, nikoli správně „§ 18 odst. 4 či § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích“, je neakceptovatelným formalismem. Takto zkráceně formulovaná právní kvalifikace (stejně také např. zkratka „125c/1f4 zák. č. 361/2000 Sb.“), tj. nahrazení zkratky „odst.“ lomítkem, či specifikace zákona toliko jeho číslem, pod nímž byl vyhlášen ve Sbírce zákonů, nečiní dle závěru soudu průměrně inteligentnímu člověku sebemenší interpretační potíže. Jedná se tedy o případ, kdy zkratkovitě uvedený údaj nemá vliv na jednoznačnost zaznamenaných údajů.

Vymezením přestupkového jednání spočívající v překročení nejvyšší povolené rychlosti jízdy pomocí zkratky R a trojčíslí s lomítky se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, v němž dospěl k závěru, že v případě vymezení přestupkového jednání na pokutovém bloku popisem ve formě údaje „R.././.“ za současného uvedení porušeného zákonného ustanovení nelze hovořit o nezpůsobilosti takového pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů. Konkrétně v odst. 24 soud uvedl: *„[v]ymezení předmětného protiprávního jednání Nejvyššímu správnímu soudu vyplývá z odkazu na ustanovení zákona o přestupcích, který zakotvuje skutkovou podstatu přestupku v podobě překročení nejvyšší dovolené rychlosti stanovené zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o méně než 20 km/h, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které normuje nejvyšší dovolenou rychlost v obci. Číslice uvedené ve střední části pokutového bloku s ohledem na tento závěr Nejvyšší správní soud vykládá tak, že údaj 50 značí možnou maximální povolenou rychlost v daném místě, údaj 69 rychlost naměřenou stěžovateli (tj. 69 km/h) a údaj 66 rychlost naměřenou stěžovateli při zohlednění odchylky měřicího zařízení (tj. 66 km/h). Údaje uvedené na citovaném bloku tedy plně odpovídají právní kvalifikaci, na základě které byl stěžovatel sankcionován.“*

V posuzované věci se tyto závěry týkají pokutových bloků ze dne 1. 5. 2015, 28. 10. 2013 a 19. 8. 2013 (pokutový blok ze dne 19. 8. 2011 se již na dosažení 12 bodů žalobcem nepodílel, jak je rozvedeno výše). Ve všech případech je však v předmětných pokutových blocích kromě zmíněného trojčíslí uvedeno i ustanovení § 18 odst. 3, resp. 4 zákona o silničním provozu, jež stanoví nejvyšší povolenou rychlost v obci 50 km/h, resp. nejvyšší povolenou rychlost mimo obec 90 km/h, na silnici pro motorová vozidla 110 km/h a na dálnici 130 km/h, a dále v právní kvalifikaci ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 nebo 4 téhož zákona, jež

označuje za přestupek jednání, kterým řidič překročí nejvyšší povolenou rychlost v obci o méně, resp. více než 20 km/h, resp. o méně než 30 km/h mimo obec. V kontextu uvedených odkazů je tedy zřejmé, že číslice uvedené v pokutových blocích je třeba vykládat tak, že údaj 50, resp. 130 značí možnou maximální povolenou rychlost v daném místě, druhý údaj vymezuje rychlost naměřenou žalobci a třetí údaj rychlost naměřenou žalobci při zohlednění odchylky měřicího zařízení. Taková specifikace tedy splňuje požadavek dostatečné individualizace skutku, neboť z kombinace všech výše uvedených údajů je patrné, jakého konkrétního jednání se žalobce dopustil. Údaje uvedené v předmětných blocích pak odpovídají rovněž právní kvalifikaci, na základě které byl žalobce sankcionován. Předmětné pokutové bloky proto byly způsobilými podklady pro záznam 2, resp. 3 bodů do registru řidičů.

Zbýlými napadenými pokutovými bloky, byly žalobci uloženy pokuty za porušení povinnosti stanovené § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, tj. zákazu při řízení vozidla držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení, čímž se dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 téhož zákona. Ani v jednom případě nebylo přestupkové jednání popsáno zkratkami typu „telefon“ apod., které žalobce považuje za nejasné. Výtky žalobce se tedy ve vztahu k těmto pokutovým blokům zcela mívají s jejich skutečným obsahem.

Jelikož soud shledal všechny žalobní body nedůvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo, neboť procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu v řízení žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

V Olomouci dne 26. září 2017

Za správnost vyhotovení:
M. Ch.

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu